Megáč 2012

Trollí test: Laptop vs. Kladivo

WendiS: „Chci cvětu sdělit všechno!“

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
10. srpna 2012, ročník 4, číslo 6–7

Obsah:

Megáč 2012 — 4
Jessica

Pozvánka – Megasraz 2: Reloaded — 5
Meaple

Šotkova soutěž: Past na Mirror — 6
Townie, Morghot

Proč jezdíte na Megasraz? — 8
Falianne

Žena z Korinta — 10
Hrun

Jazykový koutek DonaSimona — 10
DonSimon

WendiS: „Chci světu sdělit všechno!“ — 11
Falianne

Shadowrun: Odvážná hra — 14
Regisek

Trollí test: Laptop vs. Kladivo — 16
Regisek

Kroužky — 18
MNK

Gamecon 2012 — 19
Chiisai

Kam v srpnu, aneb historie naživo — 20
Radulesku

Cesta na sraz do Sobkovic — 22
WendiS

Quo vadis, Mirrore?

Enefa, MNK

Tak jako se každý měsíc otočí Luna kolem země, tak se i Mirror pokouší posunout zase o krok dál. Občas se zastaví a nevyjde, aby mohl nasbírat síly do dalšího běhu, někdy se zastaví, ale jen proto, aby příště mohl vyjít silnější a skočit dál, místo pomalého ploužení se po krůčcích.
Bohužel se nám začíná zastavovat čím dál častěji a těch energických skoků ubývá. Skoro jako by se z mladého adolescenta nestal “dospělák”, ale rovnou důchodce. Hodně starý důchodce. Skoro jako by umíral. Možná ale má jen nějaké potíže a pomohl by doktor. Znáte ale vhodného odborníka?
Představíme-li si Mirror jako člověka, pak my, redaktoři, bychom byli zřejmě něco jako orgány. Naštěstí náš internetový časopis není omezen jednoduchou lidskou schránkou a orgánů může mít i vícero. Proto se teď obracím na Vás, čtenáře, abyste ste nebáli ozvat, máte-li nějaký dobrý nápad, jak Mirror uzdravit, nebo chcete-li napsat článek. Vždyť Mirror nemá být jen pro Vás, ale také o Vás. Jedině tak se stane dospělým a bude plnohodnotnou součástí vašeho oblíbeného serveru.

Proto: Uncle Šotek needs you!

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Barbora „Enefa“ Mlejnková

Petra „Teranell“ Bedřichová

Eliška „Pavettka“ Žáčková

Hana „Falianne“ Loudová

Ilustrace na obálce: Jezinka
Autoři textů: DonSimon, Falianne, Hrun, Chiisai, Jessica, Meaple, MNK, Morghot, Radulesku, Regisek, Townie, WendiS
Korektury a editace: Falianne, Regisek, Satanus, Teranell,
Sazba a grafická úprava: Enefa **Ročník čtvrtý, číslo 6–7.**
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 10. 8. 2012.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Megáč 2012

Když jsem dostala za úkol sepsat reportáž z Megasrazu, řekla jsem si, že nevím, čím jsem si to zasloužila. Hádáte správně. Byl to můj první Megasraz a jelikož jsem na tomto serveru přihlášená teprve dva měsíce, byla jsem hodně čerstvý nováček. Tudíž, proč nevyužít nejmladšího člena srazu k vypsání se ze svých zážitků?

V prvním případě musím říct, že jsem lepší sraz v životě nezažila. Taková skvělá atmosféra, která tam vládla, tolik zábavy kolem a mírumilovných lidí. Snažím se si vybavit, jestli jsem se na srazu střetla s nějakou hádkou, ale upřímně si takovou situaci nevybavím. Tedy pokud nebyla nijak zvlášť soukromě ututlaná, což pak v zásadě nikoho nemusí zajímat, protože do klidného chodu srazu nijak nezasahuje.
Páteční ráno mi bylo špatně, jako nikdy jindy. Ach ta nervozita. Netrvalo však dlouho a nakonec jsem se v poledních hodinách dočkala malého domečku a prvních víkendových spolubydlících. A když jsme se po pár minutách seznámili a poobjímali, už jsem vytahovala pití a začala si užívat sluníčka, pohody a čerpala sílu na večer. V sedm hodin začal oficiálně sraz proslovem Dona Simona. Už v tu dobu ve velké místnosti hrála první skupinka lidí různé deskové hry. Druhá skupinka pak okupovala malou kuchyňku, tedy hlavně z důvodu toho, že zde byla umístěna pípa a sud plný piva. Třetí skupinka pak stepovala a posedávala v křeslech venku na „verandě“. A mezi touto skupinkou jsem samozřejmě nemohla chybět. V tu dobu už jsem většinu lidí stihla poznat a první dojem na mě udělali víc než dobrý. Jenže ač jsem nechtěla, v jedenáct hodin jsem začala být tak unavená, že tím můj páteční první den srazu skončil. I když jsem toho za tu noc příliš nenaspala. Zaprvé se člověk zaposlouchá do venkovních rozhovorů a směje se v posteli šíleným hláškám a za druhé, jestli jste tak rozmazlený nováček jako já, vadí vám ty kousavé matrace.

Druhý den začal – pro mě – opravdu zážívně, když jsem vyšla s kávou ven před vchodové dveře asi o půl desáté a vzápětí z nohavice klepala asi deseticentimetrového černého brouka. No nekleplo by vás z toho?

Ještě to ráno proběhla detektivní hra, kterou jsem bohužel prošvihla, což mě mrzelo, ale určitě si to na příštím Megasrazu vynahradím. Ve velké místnosti se stále hrály deskovky a já si konečně řekla, proč nezačít konečně nějakou hrát. Velmi mě bavila hra, jejíž jméno už si nevybavím. Je možné, že nesla název Vikingové nebo Námořníci. Každopádně mě hodně bavila, i když mě gentlemani ani nenechali vyhrát. Naopak jsem měla hodně velké štěstí ve hře DiXit, kde jsem v obou hrách vyhrála. Není nad výbornou fantazii, která mi absolutně nechybí :-)
Sobotní poledne a odpoledne také patřilo hromadné, ač na skupinky rozdělené, cestě do blízké restaurace, která mě překvapila jak svojí krásou, tak příjemnými cenami. Když v restauraci za dva řízky s bramborem a k tomu dva džusy necháte necelé dvě stovky, je to opravdu sen. Navíc se příjemně najíte, příjemně pokecáte a odcházíte vysmátí jak andílci, protože vaří opravdu dobře a obsluha je moc příjemná.

Ještě v pozdějších odpoledních hodinách začal turnaj v DDR, což je tancování na podložce se šipkami. Dawon se předvedl jako mistr v tanci. Pro mě to byla skvělá zkušenost. Obzvlášť, když jsme si s holkami zkusily nejtěžší obtížnost, každá šlapala na jednu šipku, kterou vybrala a stejně jsme to snad lépe jak za děčko nedaly. Ten, kdo to zatancuje sám, to už musí být vážně borec.
K večeru už se začalo pomalu zase pít. To víte, bolehlav je zrádná věc pro ty, co si v pátek dávali hodně do nosu. Tedy do žaludku. Sobota pro mě však byla přelomem, protože se začalo i panákovat. Už během deskových her se začal mezi námi nalévat Jägermeister,

a jak už to tak bývá, začnete alkohol při troše špatném štěstí i mixovat. Takže jsme začali panákovat i vodku.
Sobotní večer byl úžasný, protože Vagrant vytáhl kytaru a začali jsme venku zpívat trempové písničky. Byla tam moc krásná atmosféra. Ale i další den musel nečekaně končit a tak, když jsem v jednu začala usínat, jsem opět svoje tělo odložila do postele.
Příští ráno jsem naštěstí v nohavici už žádného brouka či pavouka nenašla. Po zabalení všech věcí, včetně spacáku, bylo vyhlašování různých soutěží. Ano, umístila jsem se na krásném třetím místě v „páce“, ke které jsem se opravdu zcela náhodně přimotala. Při vzpamatovávání se z kocoviny nás začaly opouštět skupinky lidí, které Winitar pomalu, a pak i rychle, začal odvážet do Jičína.
Nakonec nás zůstalo už jen pomále. Já jsem zbyla mezi posledními. Autobusem jsme vyráželi směrem domů asi v půl třetí.

A co říci na závěr? Že, jak jsem psala již výše, lepší sraz jsem nikdy nezažila. Skvělá atmosféra, člověk pozná tolik nových lidí. A nemusí vás trápit, když tam někomu náhodou nepadnete do oka, protože budete mít kolem sebe dalších 20 nebo 30 lidí, kterým se líbíte a kteří si s vámi rádi dají panáka, nebo si s vámi rádi zahrají nějakou super deskovku. Jen chci říct, že pokud jste přemýšleli do posledních vteřin, že byste chtěli jet a pak jste si to nakonec rozmysleli, udělali jste chybu. Protože kde jinde zažijete takových super zážitků jako na Megasrazu?
Takže pokud toho po mé reportáži litujete, nemusíte zoufat. Udělejte si čas první víkend v září a pojeďte s námi na Megasraz: Reloaded.
Věřte mi, že tuhle akci si nemůže nechat nikdo ujít. Zážitek na celý život, o kterém člověk dokáže vyprávět týdny a týdny. A taky se po něm týdny a týdny vzpamatovávat. Protože vytočit 5 sudů piva v padesáti lidech, to je opravdu mazec. A navíc, nováčky tam každý rád uvidí.

Já si teď jen můžu slíbit, že na příštím Megasrazu se nebudu tak opíjet a stihnu poznat daleko víc lidí než tento rok. A hlavně? Nebudu chodit spát tak brzo :-)

Takže v září a taky příští rok,
nashledanou.
Jessica

Pozvánka – Megasraz 2: Reloaded

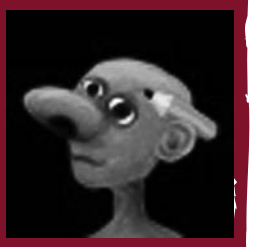
Meaple

S nápadem uspořádat druhý Megasraz přišla Zarabeth jednoho večera v krčmě, kdy si pochvalovala, že letošní letní sraz se mimořádně povedl a jen tak mezi řečí se zmínila, že by rozhodně stálo za to, hecnout to ještě jednou. V té době asi nečekala, že se drby dokáží šířit tak rychle. Nicméně, slovo dalo slovo a z pouhé zmínky je teď (31. 7. 2012, 18.26) už téměř hotová věc a druhý zářijový víkend (7. – 9.) se znovu sejdeme v Rumcajsovně.

Byl jsem pověřen vedením seznamu potenciálních zájemců a sám jsem překvapen velkým zájmem o věc – za necelých 24 hodin se přihlásilo zhruba dvacet lidí, včetně neohrožených slovenských cestovatelů. Ti z vás, kdo se mi buď na fóru, nebo, ideálněji, na Havrana ještě nepřihlásili a měli by zájem jet, nechť tak učiní. Ale pozor! Tentokráte je k mání pouze 25 – 30 míst a opět funguje systém *„Kdo dřív zaplatí, ten jede“*. Vybírat se bude tradičních 300 „káčé“, ze kterých se bude financovat pronájem chaty, sudy s pivem, erární jídlo a pití a pokud vyjdou penízky, tak i ceny do soutěží.

Program bude podobný jako na letním Megasrazu, tj. hry, soutěže, sudy s pěnovým ležákem, nutričně vyvážená strava, možná i filmová místnost a hlavně S P O U S T A zábavy.
A kdo ví…
Možná přijde i labrador!

Šotkova soutěž:

Zrcadlový Šotek:

„Asi máte redakci až moc rádi… Vaše chyba. Takže moje krásné prase dostanou Townie a Morghot. Tak si ho pěkně vykrmte ;)“

Past na Mirror

Jednoho chladného večera jsem opět takhle vysedával v krčmě. Tu dovnitř vstoupilo malé stvoření zahalené v tmavý plášť. Bylo mi jasné, o koho jde, ještě aby ne! Každý přece pozná vzácné hosty. Ten malý tvor si to namířil ke mně a odměřeným hlasem se zeptal: „Je tu volno?“
Co byste asi odpověděli, když máte tři židle volný? No?
„Jasně,“ řekl jsem, ale riziko to bylo velký. Když si k vám totiž sedne malý stvoření s kabátem, kápí a špičkou tuhy nenápadně vyčuhující zpoza ucha, znamená to, že asi něco potřebuje. Anebo ještě hůř: Máte pořádnej malér! Taky že jo. Sedlo si to ke mně a mírně posunulo kápi dozadu. Jen lehce, ale přesto tak, že jsem mohl zahlédnout záblesk těch žhoucích očí. Byly veliké a hluboké. Potom mě to stvoření tichým a zároveň tajnůstkářským hláskem oslovilo: „Tos byl ty, kdo se tenkrát postaral o redakci Mirroru?“
„J-já?“ vytřeštil jsem oči a uhnul pohledem. „O ničem takovém nemám ani zdání, nevím, o čem to mluvíte, pane,“ špitnul jsem a svou nezáviděníhodnou pozici jsem zamaskoval náhlým zakuckáním.
Ten tvor mi položil svou hnědou pracku na rameno a vážně řekl: „Nepřišel sem tě zatknout, ani udat, chci to slyšet. Celé!“ vydechl dychtivě, ale přesto tiše.
No, a co jinýho byste asi tak dělali, no? Samosebou teď máte pusu plnou rad, ale kdybyste tam seděli!
Pche, chtěl bych vás vidět!
Ten příběh jsem si už přesně nepamatoval, takže jsem se snažil rozpomenout. Čert to ale vem, nakonec jsem se do toho ostýchavě pustil.
Tak jsme tam v krčmě vysedávali a dlouho do noci hovořili.
Pěna mi už pořádně spadla, když jsem se dal do vypravování.

„Tedy poslouchej, příteli. Bylo to asi takhle: Jednoho ponurého večera, jako je tenhle, jsem seděl u Dona, a tu náhle přiběhl Townie. Znáš ho, ne? Ten klučina, co hraje u Yavanny v 066. ‚Morgu, Morgu!‘ křičel na mě s nadšením, ale poté si uvědomil, že v krčmě jsou i jiní. Umlkl a přisedl si ke mně. ‚Morgu, tomu neuvěříš.‘
‚Kde se couráš? Čekám tu na tebe už hodnou čtvrthodinu!‘ odpověděl jsem svýmu kumpánovi otráveně.
‚Nezapomněl jsem na tebe, ale tohle jsem si nemohl nechat ujít, podívej.‘ Najednou se začal hrabat v torně a povytáhl z ní jakýsi oranžový kus látky.
‚Fajn, a co s tím hadrem chceš jako dělat?‘ uchechtnul jsem se.
‚Morgu,‘ přiblížil se a zvážněl v obličeji, ‚to je Enefina čapka!‘
‚No ne!‘ vykřikl jsem nadšeně. Krysák s Kerstin sebou rázem cukli a vrhli na nás dva nedůtklivé pohledy.
Trochu nervózně jsem se podíval na Townieho. Všechno mohlo bejt rázem v tahu, nebejt mejch hereckejch schopností po máti: ‚Tys fakt našel zlátňák?‘ vykulil jsem voči.
Townie se zamračil, moc dobře věděl, o co šlo. Pokud by to někdo zjistil, neradno ani domýšlet… Když jsem to ale uhladil, radostně se usmál, přikývl, že ano, a spokojeně zaťukal do stolu.
Jakmile se od nás dva nechtěné pohledy odlepily, vrátil jsem se k původnímu tématu.
‚Dobře, teď máme konečně chvilku klidu,‘ opáčil jsem a nadšeně navázal na předchozí dialog. ‚Tak honem! Vysyp to! Jak si k tomu přišel?!‘
‚Neuvěříš,‘ smál se šibalsky a jiskřilo mu v očích. ‚Procházel jsem se ulicema, vzal jsem to zkratkou kolem Vědmy, abych tady byl dřív. Najednou jsem ji spatřil. Vesele si vykračovala přesně druhým směrem,‘ naklonil se ke mně ještě blíž, aby ho opravdu neslyšely jiné uši. ‚Nakouknul jsem do ulice jen hlavou, najednou se zved vítr a odnes tu čapku až ke mně! Jen jsem ji čapnul a zmizel za rohem. Klika, co?! Hned to zapiš, na to se musíme napít!‘
‚Ty seš vážně klikař, pomalu jak Lavenias,‘ mrkl sem na něj, s uličnickým nadšením jsem otočil noviny a v seznamu redaktorů sytě červeným inkoustem přeškrtl Enefinu podobiznu.
‚Jedna by byla,‘ zaradoval se i on, jeho výraz se však rázem změnil na zamyšlený. Opřel si bradu a zamručel. ‚Jak ale na zbytek… Ještě nám chybí

Munchkin, milovaný plyšáček Teranell, Pavettčina rudá paruka a…‘
‚A křídla vod tý, no, na F!‘ skočil jsem mu rychle do řeči.
‚Falianne, ty idiote,‘ svezl se po mně s vyčítavým pohledem. ‚Chceš artefakty Mirroru a ani neznáš jejich jména.‘
Do těch slov jsem se spokojeně zasmál. ‚To není potřeba, za chvilku tam už stejně nebudou!‘ Po krátké pauze sem ještě dodal: ‚Mám totiž plán.‘“
Ale chápejte mě, moji drazí, tohle nebyla žádná legrace, šlo o vážný věci. Každej lovec artefaktů byl totiž vonehdá strášně ceněnej, taky mu šlo doslova vo kejhák… Ale to je fuk, zpátky k plánu.
„Nenápadně jsem se rozhlídl, jestli nás někdo neposlouchá, pak jsem se k němu nahnul ještě blíž a spustil: ‚Bez šéfky budou v tahu, kámo. Hodíme ke Kronikářovi tu její hučku a až půjde okolo, tak ji na ni chytíme! Chodí tam snad jednou tejdně, ne?‘ pozdvihl jsem obočí a pak svůj malý plán dokončil. ‚Hádej, jak potom dostaneme ostatní?!‘
‚Chceš čekat celej tejden? A co takhle ji chytit u Ariadniny nitě?‘ navrhnul, protože svou myšlenku asi nedomyslel.
‚Seš asi blázen, ne?‘ zaklepal jsem si na čelo. ‚Všichni, co tam kdy vešli, už nikdy nevyšli, a ty si chceš hrát na hrdinu? Podívej, uděláme vážný zájemce u Tofika na Quest a až budeme moct do fóra, chytneme ji tam.‘
Townie mě ale rychle vyvedl z omylu zavrtěním hlavou.
‚Tofik ne, ten je na její straně, hned naše přesvědčení prokoukne. Raději zůstaňme u toho Kronikáře. Znám to tam jak svý boty, takže ji nalákám do slepý uličky a ty ji bafneš a umlčíš, co ty na to?‘
‚Jo, Kronikář je ideální. Jen doufám, že tam Enefa chodí k večeru…‘ podotkl jsem.
‚K večeru odchází,‘ mrknul spiklenecky. ‚To bude naše chvíle.‘
‚Chytneme ji hopsající radostí nad tou hučkou a pak, Townie,‘ pozdvihnul jsem spokojeně číši, ‚budeme žádat výkupné v podobě artefaktů. A nezapomeň, příteli, že písař bez artefaktu je mrtvej písař!‘ V očích mi zajiskřilo a pečlivě jsem zadělal víčko od inkoustu.
‚A na to se napijem!‘ zasmál se Townie z plných plic tak, jak sem ho už dlouho neslyšel. ‚Hospodo, jedno pořádně vychlazený, našel jsem zlaťák a nebojim se ho použít!‘
Při tom čekání se znovu naklonil ke mně a pravil: ‚Jedeme v tom spolu, příteli.‘“
Každej normální člověk by vás obdivoval, jenže ten malej skrček se furt ptal. Zajímaly ho samý prkotiny, který jsem si už ani nepamatoval. V jednu chvíli se mě ptal, v kolik hodin to bylo, podruhý zas, jakou barvu že ten čepec měl. Potřetí ho pak zajímalo, kolik bylo v krčmě hostů.
„‚Kdo si to má asi pamatovat?!‘ namítal jsem, ale on se ptal dál a dál… Po kopě otázek jsem konečně dopil poslední korbel a nadechl se k závěru, kterej by ani mazanýho Šotkomase nenapadl. ‚Na druhý den redakce obdržela dopis o výkupném. Sraz byl jasný, u bran Boje o Ardyon. Přesně tam, kde to Pán jeskyně i hráč dokonale znali. Vše klapalo jak hodinky, milý Šotku. Nastražili jsme klícku s Enefou, její čapku kousek nad ni a Townie se ukryl do křoví. Ještě dneska ji mám před vočima; hopsala jak šimpanz, co se snaží přemluvit páníčka, aby mu dal banánek. Po chvilce doskákala. Bylo to přesně v tu chvíli, kdy na místo setkání dorazila zmožená Pavettka. Bez její paruky jsem ji málem nepoznal. Táhla vozík a v něm truhlu s artefakty. Bylo to jak pandořina skříňka! Máš strašný nutkání to otevřít, ale víš, že je třeba ještě chvíli počkat. Nasadil jsem si kápi a vystoupil ze křoví, kam jsem následoval svého druha. Tajemným hlasem jsem je oslovil s tím, že chci výkupný, jenže to byla past. Ostatní z redakce se vyřítili k Enefě, nehledě mý snahy jim v tom zabránit. Teranell s Pavettkou se pustily do mě, křičely něco o Munchkinech a parukách. Člověk by si myslel, že jim šplouchá na maják, byla to ale vážná věc!
V tu samou chvíli z křoví vyrazil Townie, rychlostí vystřelenýho šípu sebral čepec, popadl bednu se zbytkem artefaktů a zdrhl pryč. Redakce byla mimo, tak jsem rychle sebral svejch pět švestek a zmizel dřív, než by poznali mou pravou identitu.
Ještě dlouho potom jsem Townieho hledal, dovol mi pro to užít jeho oblíbený termín, páč von zmizel jak pára nad hrncem. Prostě kámoš za všechny prachy,“ odfrkl jsem si a dopil svůj kýžený korbel. To stvoření jenom položilo minci na stůl a zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. V tom spěchu nechalo na stole ležet i kus papíru, byla to stránka z nového Mirroru s červeně zakroužkovanými fotkami redaktorů.

Představte si, přátelé, že týden na to se všude mluvilo o tom, jak redakce přišla o své artefakty, stejně jako kdysi…

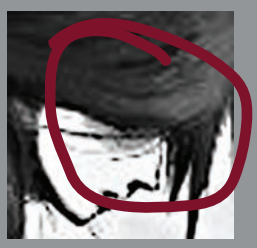
Townie & Morghot
L.P. 30. 4. 2012

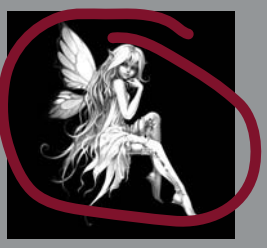
Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Barbora „Enefa“ Mlejnková

Petra „Teranell“ Bedřichová

Eliška „Pavettka“ Žáčková

Hana „Falianne“ Loudová

Proč jezdíte na Megasraz?

Do prázdninového čísla Daily Mirroru jsme se rozhodli zařadit anketu, která se samozřejmě týká tématiky léta a prázdnin, kdy se koná největší událost roku darkageáka - Megasraz!

Otázek bylo pro tentokrát více jelikož by byla velká škoda toto téma odbýt. Snad díky spoustě volného času, kterým zřejmě mnoho duší oplývá se sešlo mnoho zajímavých odpovědí, o které jsme vás nemohli ochudit! Samozřejmě taky patří dík těm, kteří neváhali a v opravdu velmi krátké době poslali své odpovědi.

Proč jezdíte na Megasraz?
Kdy jste jeli poprvé, co vás přilákalo?
Proč jezdíte opakovaně?

Jessica:

„Tento rok jsem byla na Megasrazu poprvé a musím říct, že na další Megasraz ráda znovu přijedu. Můžete tam poznat hrozně moc lidí z různých koutů ČR, se kterými není možné se vidět přes rok. Navíc je tam super zábava a atmosféra. Ten, kdo na Megasrazy nejezdí, o hodně přichází. Poprvé jsem na Megasraze byla letos. Jela jsem, protože když jsem na DarkAge byla registrovaná asi měsíc, začaly prázdniny. Já chtěla poznávat nové tváře a jelikož většina lidí, co jsem potkala v Krčmě na Megasraz jela, řekla jsem si, že by bylo fajn poznat všechny naživo. A poznala jsem. Na Megasrazu mě láká nejen to, že tam potkám hodně nových tváří, ale užiju si i spoustu další zábavy. Nic pro introverty, samozřejmě. Zatím jsem byla jen jednou, ale na další sraz určitě ráda přijedu. A vím, že se budu opakovat, ale ta atmosféra je k nezaplacení.“

Plysacek:

„Proč jezdím na Megasraz? Za zábavou, za super lidma a hlavně si odpočinout od každodenního stresu. Je to dobrý způsob vypnutí a zároveň příležitost pobavit se s kamarády. Na svůj první Megasraz si už ani nepamatuji, ale lákala mě ta představa, jak to bude vypadat, když se sejde 50 lidí a opijou se jak dogy. Ale jela jsem hlavně proto, abych viděla kamarády a poznala se s dalšími lidmi.
A proč jezdím opakovaně? Třeba už jen proto, že když jsem tam byla prvně, tak to nezklamalo. Bylo to perfektní, od pořadatelů až po zábavu a spoustu možností, jak zabít čas, něco si zahrát a celkově se vyblbnout.“

Meaple:

„Jel jsem letos poprvé. Chtěl jsem se zúčastnit už dřívějších ročníků, ale vždy bylo něco proti mně. Ať už to byla starostlivá mamka, která mě nechtěla pustit mezi bandu lidí, které znám jen z internetů, nebo fakt, že jsem se v době konání nacházel na místech slunných a velmi vzdálených. Vůle jet tu ale byla samozřejmě vždycky. :) Co mě na Megáč nalákalo nejsem schopný říci, resp. napsat, ale už teď se těším na zářijový Megáč Reloaded, samozřejmě i na další letní ročníky a hlavně suprové zážitky, kterým se budu smát opravdu ještě hodně dlouho, ať už jsou to Jukyho SWAGový špagety, líbačka s labradorem, nebo dokonce páteční klouzavá noční můra. :)“

Dave:

„Na DA jsem trávil vždy dost času, ale nikdy jsem neměl odvahu přijet na Megáč. Jednoho dne mě ovšem Toxa přemluvil, abych jel. Byl jsem mile překvapen, moje názory je případně možné si přečíst na fóru letošního Megáče. Mrzí mě, že jsem nebyl přemluven již dříve a myslím si, že po této zkušenosti se pokusím nevynechat už ani jeden.“

Kayla:

„Megasraz = záruka kvalitní akce a jistota, že se člověk potká na jednom místě a v jednom okamžiku s lidmi, kteří za to prostě stojí. :) Což je vlastně i důvod, proč tam člověk jezdí rád zas a znovu. :)
Můj první Megasraz byl ten vůbec první v historii DarkAge, konal se u Andílka a bylo to takové to vyvrcholení všech pátečních srazů, které se tenkrát pořádaly u Bonyho. Mimo jiné, dle mého to byly ty nejlepší páteční srazy, které se v historii DA pátečních srazů kdy konaly. :) Takže nebylo proč váhat. :)“

Lege:

„Megasraz… to je pro mě taková hlavní událost celého roku. Na žádnou jinou akci se tolik netěším. Důvod je prostý, jezdí tam parta skvělých lidí s podobnými zájmy, se kterými se, většinou, moc často nevídám a proto mám s každým o čem mluvit. Myslím, že by se Megasraz měl pořádat rovnou na celý týden, ne jen víkend, abych stihl řádně pokecat se všemi přítomnými.
Poprvé jsem na Megasraz dorazil před šesti lety, když se konal vůbec první ročník. (Tedy, jak jsem slyšel, tak se prý měl pořádat už rok předtím, ale překazily to povodně.) Co mě

nalákalo? Tehdy šlo nejspíš o několik faktorů. Jednak jsem tenkrát na DA trávil snad víc času, než venku. Měl jsem spoustu questů a chtěl jsem poznat lidi, se kterými jsem hrál. Zároveň jsem byl v takovém tom věku, kdy si člověk připadá jako největší borec, když se opije (asi proto, že by neměl) a byla to šance předvést své opilecké kvality.
A proč jezdím opakovaně? Uvažoval jsem, že zkopíruju odpověď na otázku č.1 a vložím ji sem, ale já to neudělám! ;) :D“

ToxaLandor:

„1. Kvůli lidem
2. Chtěl jsem tu partu poznat osobně.
V srpnu 2008.
3. Má to skvělou atmosféru a vždycky je to pro mě jedna z nejlepších akcí roku.“

Eugene:

„Jezdím kvůli lidem, kteří tam jsou. Poprvé jsem jel do Dolního Dehtova v roce 2007 a hned jsem věděl, že jeden víkend ročně si pro Megasraz rád vyhradím. Je to taková má rutina a tradice. Na megáči člověk pozná plno nových tváří a rád vidí ty staré a známé.“

Dawon:

„Na Megasraz jezdím hlavně proto, že to je záruka příjemně stráveného víkendu s fajn lidmi. Poprvé jsem byl na Megáči loni. Jel jsem na něj proto, abych se konečně poznal s lidmi, které potkávám téměř denně na DA… Opakovaně jezdím na Megasraz, protože se mi na prvním srazu líbilo. ;-)“

Alex.Wolverine:

„Proč jezdím na Megasraz?
Perfektní lidé, zábava, hry, filmy…
Nejlepší 3 dny v roce.
Proč a kdy jsem jela poprvé, co mě nalákalo? Před dvěma lety, chtěla jsem zažít něco nového, na co by se nedalo zapomenout. Chtěla jsem zažít něco, co by mi zpříjemnilo prázdniny.
A povedlo se!
Proč jezdím opakovaně? Skvělá parta, perfektní organizace. Kvůli zábavě a lidem, se kterými je pohoda a nakonec si vždy odvezu neopakovatelné zážitky.“

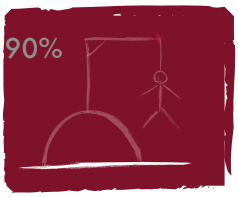
Radulesku:

„Asi nenapíšu nic překvapivého. Megáč je jedinečná akce, na které se člověk seznámí s neznámými a setká se známými. Je tu dost zábavy v různých podobách, je to na výborném místě a co si budeme nalhávat, je tu i dostatek různého alkoholu. To vše jsou důvody, proč já na Megáč jezdím.
Poprvé jsem se ho zúčastnil v roce 2009, ale proč, to už nevím. Kromě již zmíněných důvodů to možná bylo i DA tričko a Svijany 11°.
Zkrátka a dobře je to výborná akce, kterou není radno prošvihnout a kdo ještě nebyl, o hodně přichází. Přeci jen se tam stihne probrat i spousta věcí kolem DA, protože z očí do očí a případně s něčím dobrým k pití v ruce, se debatuje mnohem lépe, než po netu. A pak taky kdo na Megáči byl, vždy měl informační náskok.“

DonSimon:

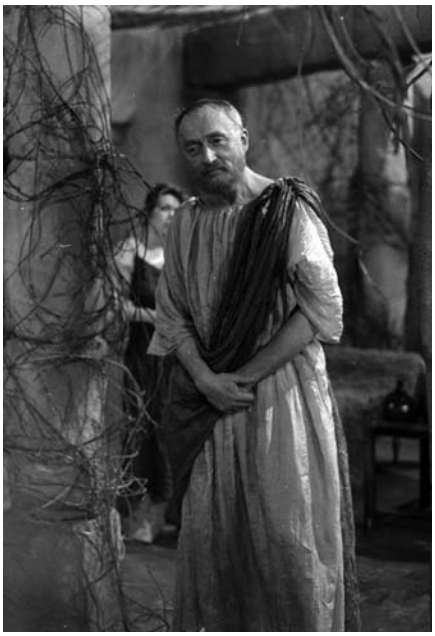
„Proč jezdím na Megasraz? Protože ho organizuju a beru to tak nějak jako svou povinnost. Navíc se už někdy od dubna nemůžu dočkat, až tu bandu mých oblíbených různorodých individuí zase uvidím. :)
Úplně poprvé jsem nakonec nejel, protože kvůli povodním na Moravě došlo k zatopení louky u Olomouce, kde se první megáč měl konat. Tak jsme se sešli v hospodě v Praze a udělali první neoficální megáč v panelákovém bytě mých rodičů. Bylo to peklo. :) A nutno podotknout, že podobná akce v té samé době probíhala i v Olomouckém bytě Shadowa, kde se taky sebíralo dost lidí. Dohromady to vyšlo až o rok později.
Opakovaně jezdím proto, že je na Megáči hrozná sranda, prima lidi a vždycky si to náramně užiju!“

Žena z Korinta (Tv inscenace)

Starý řecký dramatik Eurípidés má dluhy, nevěrnou manželku, hudebníka, který odchází z domu až příliš často těsně po odchodu jeho ženy a navíc… má špatnou náladu, která nesouvisí nikterak s jeho světskými problémy. Nedostává se mu inspirace. Athéňané od něj čekají zajímavou hru, ale jak ji má napsat, když ani neví, jak začít? Ví jediné. Chce psát Médeiu.
Ten den však básníka navštíví žena jménem Lyké. Přichází z Korinta s lákavou nabídkou. Jenže to nebude mít se starým Eurípidem tak jednoduché.

Žena z Korinta je televizní inscenací z roku 1986 režírovaná Oldřichem Daňkem. Odehrává se v pátém století před naším letopočtem v domě řeckého dramatika a básníka Eurípida. Tento nádherný, přibližně hodinu dlouhý kousek stojí za shlédnutí pouze ze dvou, ovšem dle mého názoru dostačujících důvodů. Prvním jsou chytře napsané dialogy. Přestože se jednoduchý děj točí pouze kolem dvou až tří postav a jedná se z větší části o obchodní vyjednávání a polemice o umění. Shlédl jsem to celé jedním dechem. Druhým důvodem jsou prvotřídní výkony herců a hereček, především Jiřího Adamíry a Jany Hlaváčové. Jiřina Jirásková a Jaromír Hanzlík jsou příjemným doplněním.

Kdo má rád antiku, řecké báje, nebo jen dobré herectví, ten ať si tento klenot rozhodně nenechá ujít. V televizi ho bohužel často nedávají, a tak bude nutné ho někde stáhnout.
V krátkosti, má to vtip, pár zajímavých myšlenek a trochu tajemna. Možná v tom najdete i něco víc. Například to, že není pravdivých příběhů. Pouze příběhů, které si lidé budou pamatovat. Ještě tisíce let.

Jazykový koutek DonaSimona

Tento díl jazykového koutku původně vůbec neměl vyjít. Zkrátka jsem se zdráhal uvěřit tomu, že si někdo ta dvě slovíčka, o kterých dnes bude řeč, vůbec může plést. Nicméně krutá realita diskuzních fór našeho serveru mě opět, jako už obvykle, usvědčila z přehnaného optimismu a naivity. A o které dvojici slov to vlastně mluvím?

Podmět a podnět
Pokud jste vychodili alespoň základní školu, určitě jste už někdy zaslechli slůvko podmět. Jedná se o větný člen, který se používá pro větném rozboru. Obvykle označuje původce děje nebo nositele činnosti a bývá to velmi často podstatné jméno či zájmeno. Velmi známá a problematická je kupříkladu tzv. shoda podmětu s přísudkem, která určuje, které i/y se musí psát na konci slovesa v závislosti na rodu a životnosti podmětu.

Když naopak mluvíme o podnětu, máme obvykle na mysli určitý jev v okolním prostředí nějaké osoby či věci, který je možný vnímat jako změnu. Mezi další významy patří pohnutka, návrh, iniciativa nebo impuls.

Jak sami vidíte, mezi těmito dvěma slovy je značný významový rozdíl. Snažte se proto vždy použít to správné, ať naše mateřština příliš netrpí.

Ministerstvo zdravotnictví varuje:

„Čtěte na vlastní nebezpečí!"

„Veškeré informace v tomto rozhovoru jsou pravdivé!"

„WendiS je chemicky vyrobený preparát. Užívejte, prosím, v malých dávkách!"

WendiS: „Chci světu sdělit všechno!"

Ahoj WendiSi, tak Tě tady tedy vítám *(dramatická pauza na pohled z očka do očka)*.

Pro začátek… Co bys o sobě pověděl někomu, kdo o Tobě vůbec nikdy nic neslyšel?
Zdravím, Falianne.
O sobě bych někomu, kdo o mě nikdy nic neslyšel řekl, ať utíká, seč mu síly stačí. Nevím, co si o sobě sám myslet. Ale jednoduchá definice jež používám je „egoistické šovinistické prase".
Jsem jaký jsem. Nejsem nijak konfliktní a snažím se razit svůj druh humoru bez ohledu na to, koho uráží. Prostě mi jde o to si užít a pobavit se. sranda musí bejt, kdyby na chleba nebylo. Jinak jsem naprosto normální senochrup z vesnice s pěti stálými obyvateli.

Jelikož jsem všechny Tvé krásné vlastnosti měla již čest poznat, je můj další dotaz o dost záludnější.
O WendiSovi sice vím, že je to stvoření se zvučným hlasem a pověstí odněkud ze severu. Ale tam mé znalosti zhruba končí. Pověz mi o sobě něco zákulisního, co jsi ještě nikdy nikomu neřekl. (Třeba jak dlouho již tento svět oblažuješ svou přítomností…)
Takže zákulisního. Víš… Jak dlouho jsem na světě nevím. Já jsem stále nedopátral svůj původ. Jediné, co mám na památku od malička je v podpaží malé tetování na němž stojí „MoGeLa 001.538.102" (Jediné, co jsem pod zkratkou „MoGeLa" nalezl, byla „Molekulární Genetická Laboratoř".) Myslím si, že jsem jeden z nepovedených experimentů bývalého socialistického svazu. Doufám aspoň, že jsem klonem, či zprskaninou něčeho alespoň trochu inteligentního. Víš, nechtěl jsem Ti to napsat, ale doufám, že lidé zde, na DA mě pochopí a nezmění to jejich pohled na mou osobu. Věřím, že se zde mezi normálními lidmi najde místo pro jeden nezdařený pokus stvořit kříženec Yettiho a horské gorily. Zatím si každý rok dělám na stehně zářez (od raného mládí, jakmile jsem udržel nůž) a mám na noze nějakých 19 zářezů, takže mi bude asi tak 19 let. Dětství jsem radostné neměl. Vyrůstal jsem v Dubí kousek od nevěstince a celé časy jsem skrz víko od kanálu pozoroval dámské rozkroky. Když jsem po čase seznal, že mi to připomíná netopýra nadivoko (má oblíbená pochoutka z dětství), vykašlal jsem se na pozorování a šel se přihlásit na obecní úřad…
Takže jsem šel na úřad a než jsem mrknul okem, stčili mě do nějaký budovy, kde bylo hodně dětí. Jako… moc se mi to nechce rozebírat. Každopádně, když se mnou přišla sedmá vychovatelka za rok do jiného stavu, našla si mě zámožná rodina ze severních Čech. A pak už klasika. Školní docházka (sice pořád trojky z chování, ale znáš to. Když jsou tři čtvrtiny učitelského sboru na mateřské dovolené…) a pak jsem nastoupil do práce k policii. Problém byl v tom, když se policie reformovala a debily bez maturity začali vyhazovat. S nedokončenou sedmiletkou toho moc nenaděláš.
A to je asi tak všechno, co o mě ještě nikdo neví, ačkoliv tuší…

Tak radši z jiného soudku…
Co Tě přivedlo na DA?
Na DA mě přivedla zlomená kost v listové štěrbině (takovej malej hajzlik u klíční kosti), znehybněné rameno, propršené prázdniny, dlouhá chvíle, „inteligence" vyhledávače Google (od tý doby ho raději nepoužívám) a můj zájem o vyzkoušení něčeho nového. Takže asi tak. RP či DrD pro mě byly absolutně neznámé výrazy (pokud nepočítáš zkratu RP jako „roztoč pohlavní").

No, ale jak koukám, kost už Ti srostla a prázdniny… No dobře, ty letošní taky zatím stály spíš za velký kulový. Co Tě tedy na DAčku drží?
V Tvém profilu vidím, že nehraješ, ani nevedeš žádný quest.
Na DAčku mě drží ta parta, se kterou se jednou za rok sejdu na srazu. Teď zrovna Xtračersté aktuální info je takové, že můj trend na DA půjde rapidně dolů. Kdybych jenom o víkendy makal na baráku, tak to jde, ale včera jsem začal jezdit u jedné přepravní společnosti a rozvážet zásilky a jak to tak vidím, tak už na DAčku nebudu ani v Krčmách. Každopádně zpět k Tvému dotazu – Po pár prvních questech „malin nezralých" se našlo pár srazů, kde jsem se objevil a zjistil jsem, že si s některými zdejšími dušemi padnu do noty. To je to, co mě tu drží. Plus jako bonus to, že si občas někde chvilku zahraju. (A hlavně se pobavím, když mám těžký období)

-Koukám, že v Tvém profilu chybí také záložka soutěže. Nikdy jsi neměl chuť zapojit se víc do nesrazového dění DA, stát se adminem, literární hvězkou jara, či třeba oficPJem?
Ne. Jednou jsem sice nějakou ambici měl, ale nakonec vyšlo najevo, že to je chřipka…
Neberu se moc vážně a navíc tudíž nemůžu zkoušet něco, o co sám nemám zájem kvůli své lenosti. A samozřejmě se vymluvím na čas. Posledních pár let se tu zjevuji v mlhovinách jen velmi sporadicky. Teď teprve (od cca 1. 2. 2012) nastaly opět časy temna, kdy se pán zla, Satanův zplozenec a nejprofláknutější úchyl z celého DA (to jest má osoba) vrací do akce!

A to je jedině dobře:P Zabrousím ještě do jiné části Tvé osobnosti a to jest literární tvorba. V naší veleslavné Knihovně máš sice jen jedno dílko *(které si můžete přečíst v tomto čísle Mirroru – pozn. red.)*, ale hodnocením se řadíš mezi nejlepší místní prozaiky. Proč ve své, tak slibně započaté, kariéře literáta nepokračuješ?
S odstupem času sleduji, jak mé mikrodílko zapadá do šedi zdejších mlhovin a zjišťuji, že záměr se nezdařil. Doufal jsem, že poté, co si jej přečte pár „vyvolených", zapadne do propadliště dějin a už jej nikdy nespatřím. Byla to má prvotina z dob malin nezralých, ale samotného mě překvapil tento úspěch…
Víš, já jsem umělecká duše velmi citlivá, takže musím mít správnou inspiraci pro psaní… A ta se, bohužel (zvláště od té doby, co mě zdejší dámské osazenstvo zná), nedostavuje.

Zeptám se zcela přímo a egoisticky – to Tě dostatečně, my, zdejší ženy, neinspirujeme?
Tohle ještě není egoistické… To je jenom přímé a nepříjemné (jelikož z tohodle už se těžko vykecává), ale přesto Ti odpovím tak, jak se ptáš.
Ano, zdejší ženy mě vůbec neinspirují. Je to bohužel nízkou mírou fluktuace zdejšího osazenstva, jako celku.
Je to logické… Mé hloupé, trapné a nabubřelé šovinistické hlášky se nemohou odrážet s úspěchem stále od těch samých děvčat. Navíc jsou zdejší ženy natolik inteligentní, otrlé a jejich IQ se dostalo na tak vysokou úroveň, že každé nové dívce (jež mě ještě nezná a mohly by na ni moje dementní hlášky zanechat špatný dojem) okamžitě vykvokají, co jsem za kreténa. Tím pádem přicházím o možnost momentu překvapení…
Takže v zájmu mé literární Múzy – dámy, prosím, tvařte se pohoršeně, nahodím-li v Krčmě dementní hlášku.
A jenom k upřesnění úspěchu mého literárního dílka – kde jinde, než u žen, hledat inspiraci pro tragikomedii, či psychologický thriller, na němž se snažím neúspěšně pracovat?

Další otázka bude velmi delikátní a osobní, ale víš jak, lidi chtějí krev. Co mi povíš o Tvém vztahu s Winitarem? Říká se, že jste kdysi měli trošku italskou domácnost, ale teď už jste se zase udobřili…

To, že je o osobnost WendiSe opravdový zájem, dokazuje i počet obdržených dotazů z řad lidu, které doslova zahltily mého Havrana.
Zde jsou ty publikovatelné:

Já bych se ho rád zeptal na jeho nejlepší zážitek z jakýhokoliv srazu.
Nevím, kdo by se mohl ptát na takovouto hloupust, ale nejlepší zážitek ze srazu je vždy odjezd, jelikož to je jediný bod srazu, jež jsem schopen si pamatovat déle, než 14 dní.

Zda by mohl vysvětlit teorii bočního větru. A zda si ještě pamatuje, co to je „Drakáč"
Corwe, ty svině. Počkej. Vím, kde bydlíš. – Teorie bočního větru je naprosto kouzelná záležitost, která se hůře vysvětluje abstinentům. Jedná se o to, že jsme s Corwinem jeli z jistého (Kolapsova) srazu, odkud jsem odjížděl v silné kocovině a únavě. Na dálnici najednou koukám a Meďour cestuje sám od sebe od jednoho svodidla ke druhému. Tak jsem zastavil a kontroloval kola, načež jsem nasedl a pokračoval v jízdě. Když jsem konečně po pár kilometrech usoudil, že nejspíš vane silný boční vítr, obrátil se ke mně Corwin se slovy: „Podívej se na volant," a já zjistil, že jsem tak vypitý, že mi ruce samovolně otáčely volantem doleva i doprava podle toho, kam jsem se zrovna díval.
Drakáč je výraz, jež lze najít ve slovníku „WendiSovo-Českém", kde se tento výraz překládá do češtiny jako „Dračák, dračí doupě".

Na toho starýho bejka bych měl snad jeden dotaz. Co by lidem poradil do života v jedné větě.
„Starýho bejka?" Kdo by mi mohl takhle říkat?
Netuším, bohužel…
Každopádně radu do života bych měl – „Zdržujte se alkoholu, sexu, kávy, cigaret a všech návykových látek, nechcete-li dopadnout jako já."

Když si říkal že vypiješ tu flašku fernetu nosem… blufoval si nebo to opravdu zvládneš?
Doufám, že se ptá Toxič, nebo Holy – Flašku fernetu nosem opravdu EXnout neumím, jelikož mi po čtvrt litru začne fernet vytékat volnou nosní dírkou. Proto piji na EX zásadně nosem flašky dvě. Je pohodlnější si do každé nosní dírky našroubovat jedno hrdlo. Doporučuji kombinaci fernetu a zelené, nebo rumu a vodky.

No… Takhle. S Winitarem to byla láska na první pohled. Víš… Napřed jsem si myslel, že to je jen chvilkové poblouznění, ale poté, co po cestě z Kolapsova srazu chtěl poplácat cyklistku po zadnici tak dychtivě, že jsem musel levými koly zajet do příkopu, aby na ni nedosáhl (Sheinka s Donem a Corwin ho museli tahat za nohy zpátky do auta, chudáci), mi došlo, že to je muž, se kterým chci strávit zbytek života. Bohužel se mi nepoštěstilo… Začaly mezi námi občas probíhat hádky a tak jsme si nakonec řekli, že raději zůstaneme kamarády. Jediná moje vzpomínka na celý náš vztah je fotografie, jež krásně vystihuje naše bláznivě vášnivé léto… :-(Promiň, Winísku. Ještě teď jsem z toho naměkko, když si na to vzpomenu… :-(

A dále bych tu měla další, zajisté pro čtenáře velmi zajímací a obohacující dotaz: Mnozí z nás již zaslechli, že, zvlášť při delších cestách automobilem, máš velmi osobitý hudební vkus. Pověděl bys nám o tom něco víc? :)
Můj hudební vkus. To je záležitost dosti ošemetná. Mám tzv. „období". Jednou poslouchám měsíc Elvise Presleyho a vzápětí jsem schopen půl roku točit všechny songy od Kabátů, načež se zamiluji do písní z počátků Hanky Zagorové. Hudba je pro mě relax a nemám rád v hudbě stereotyp. Jakmile se mi něco oposlouchá, tak rychle pryč. Lednu jasně vládli Beach Boys, v polovině února zase Michal David. Teď momentálně jsem se zaposlechl do Backstreet Boys, ale ti vypadají, že mě už přestávají bavit, tak čekám, co mi osud nahraje do karet. Zatím to vypadá, že se orientuji na Slovensko. Dara Rolins a Marika Gombitová teď začínají „obtěžovat" mé zvukovody…
V autě na dlouhých cestách ovšem nejraději poslouchám hudbu, jež mě uklidňuje (Jsem nervák a neskutečný cholerik). Karel Gott, Hana Zagorová, Václav Neckář (Já Ti zabrnkám je COOL MeGaHiT), Jirka Korn a Helena Vondráčková mi pomáhají snížit tepovou frekvenci na běžné hodnoty… No představte si sami, že uhnete sanitce dřív, než auto za Vámi a to Vás předjede, načež pustí sanitu. Není nic krásnějšího, než sešlápnout plyn, pověsit se za Ambulanci, vyhulit Jirku Korna na plný pecky (Zpívat jako déšť) a se vztyčeným prostředníkem upalovat, co to dá.

A na závěr pár nástřelných otázek… Pivo, nebo Víno?
Pivo. Víno jen bílé…

Blondýnky, nebo Brunety?
Brunety! Brunety! Brunety! Brunety! Brunety! Kde je nějaká? Blondýnky se mi zdají být poněkud nudné (není pravidlem) a zrzky by sice brunety převálcovaly, ale těch se bojím. Zrzky jsou nevypočitatelné a nebezpečné.

Čokoláda, nebo Steak?
Steak s čokoládovou polevou…

DarkAge, nebo FaceBook?
DarkAge! I kdybych trávil čas jinde, tak na DA nikdy nezanevřu a pořád mě to sem táhne.

Cigareta, nebo Dýmka?
Tak teď jsi mě dostala… Vážně. Chtěl bych říct cigareta, protože kouřím už hooodně dlouho (začal jsem dost dlouho před legální věkovou hranicí), ale měl jsem i dýmkové období. A to mě staví na misku vah.
Cigareta (skladná, rychlá)
Dýmka (chuť, vůně)

Neřeším, že se dýmka nemá šlukovat. Já šlukuji i doutníky, když na to přijde. Ale pro mě je o malý vlásek vítezem cigareta. Až nebudu moci kouřit cigarety, tak budu bafat dýmku.

Tímto Ti velice děkuji za rozhovor a budu se těšit na další virtuální či reálná setkání! :)

Shadowrun: Odvážná hra

Jillian si usrkla ze svého kafe a znuděným pohledem se zadívala na pana cíle, Paula Nickela, kterého právě měla přímo před sebou. Zrovna nasedal do auta a jel žít svým popracovním životem. Z týdenní sledovačky moc dobře věděla, že Paul pojede na squash, potom do fitka, kde své působení zakončí třemi bazény a trochou solárka, aby ani po náročné kancelářské práci neztratil nic ze svého, téměř tropického, opálení. Doma na něj čeká takřka milující manželka, která si svoji rychlovku se zahradníkem užila v době, kdy pětiletá dcerka byla v korporátní mateřské školce, a teď už má připravenou takřka domácí večeři v podobě dovezené pizzy (pizza go home – family edition). Prostě nuda, nuda, šeď, šeď.
ChromeSuit se už nějaký čas snažil vyšťourat na síti na Paula v podstatě cokoliv. A pod „cokoliv“ bylo opravdu nutné si představit COKOLIV.

Ale NIKDE nebylo NIC. Dvě pokuty za parkování během dvou minulých let, ale pak samá managerská ocenění a zářivé diplomy z pochybných managerských vysokých škol. I když se říká, že matrix je všemocný, ani matrix nedokáže najít něco, co prostě není. ChromeSuit dokonce i zariskoval a šel do okrskové policejní databáze, ale kde nic, tu nic. Paul byl evidentně zcela spořádaný člen vysokého managementu, který moc dobře věděl, že jakákoliv informace proniknuvší ven, by se mohla proti němu velice zle obrátit.
Johnny byl z týdenní sledovačky už celý nervózní. Dělal Jillian sidekick, střídali se v popojíždění z místa na místo, dokonce se kvůli akci hodil do gala; metrosexuálně se oholil a po dlouhé době použil kromě mýdla i pánský parfém. K tomu urban-look mirror-glass, swizz-watch and tres-chic middle management dress code.
Sice vypadal poněkud hranatě, ale pořád mohl prohlašovat, že vede nějakou bezpečnostní agenturu.
Jillian svůj look tolik měnit nepotřebovala, ta dokázala být za kočku v každé situaci. Jí stačily nové šaty, trochu lepší šminky a eye-catcher earring.
Ale ani sebepečlivější namaskování a sebelepší pasivní sledovačka nedokázaly přinést žádné výsledky. Jill dosrkala kafe, sundala nohy z volantu (ano, tentokrát nebyla úplně za dámu) a odvolala Johnnyho zpátky do Doupěte, kam se po chvilce rozjela taktéž. Moc dobře věděla, že jim dochází čas. A když žádná zrada na obzoru nebyla, bylo zapotřebí nějakou vymyslet a naaranžovat…

***

Loki cítil krev. Ne, že by tu někde nějaká byla, ale brzy bude. V duchu narcisticky obdivoval svoji práci uplynulého týdne a musel se za ni pochválit. Přesně podle vnitřních směrnic ARESu.

„Boj proti neviditelnému nepříteli.“ Infiltrace, nalezení schopného šíbra (v technické terminologii = důležitý lidský síťový uzel), poptání se po „starých kamarádech“ (alias vznesení konkrétního dotazu), a odkaz na společně prožitou historii, což v tomto případě nebylo nic těžkého, protože složky těch dvou měl ještě v živé paměti. A najednou tu byli tipaři (v technické terminologii = obeznámené lidské zdroje). Pár stovek nujenů utracených různým způsobem (alkohol otevírá ústa a boří bariéry, stylové drobnosti potěší i tu nejdrsnější punkerku, jen musíte vědět, jak je předvést) přimělo pár lidí vypustit pár drobných informací, jejichž výsledkem bylo to, co měl Loki právě natažené na lavici ve výslechovém sklepě stínového bytu pro tajné operace Knight Errant. Byl to Lenny, Johnnyho šíbr.
„Poslouchej, Lenny. Můžeme tu spolu strávit dlouhé hodiny. Zatím jsi měl jenom vodní lázeň a trochu té elektriky. Jsi skutečně tvrďák.“
S těmito slovy si Loki začal demonstrativně připravovat brusný kotouč. Tak, aby na něj Lenny s roubíkem v puse viděl. Velmi dobře viděl.
„Ale oba dva víme, že si můžeme ušetřit čas. Ty mi řekneš, kde najdu toho Johnnyho a já ti na oplátku například… Nezbrousím kůži ze ksichtu. To je férová nabídka, že?“
Loki se podíval na strachem se chvějícího Lennyho, který kvůli roubíku v puse nemohl vůbec mluvit, a jelikož měl přikurtovanou hlavu, nemohl s ní ani pořádně otáčet. Loki zapnul brusku a pomalu se začal přibližovat k Lennymu.
„COŽE?!“ Zařval na Lennyho Loki, „neslyším tě!“
Lenny se křečovitě škubal, aby aspoň nějakým způsobem dal najevo, že souhlasí a že bude spolupracovat. Ale Loki ho nechal ještě chvíli vydusit, když si přetáhl řeznickou zástěru přes svůj oblek, a pomalu se se zapnutou bruskou přibližoval k Lennyho obličeji. Lenny s sebou škubal co mu upnutí dovolovalo, ale nebylo to nic platné. Půl milimetru od Lennyho obličeje Loki vypnul brusku a hrubě Lennymu strhl roubík.
„Mluv! Tohle je tvoje poslední šance!“
„Já ale opravdu nic nevím! Měli jsme dohodu, že mě zkontaktuje za půl roku. Když jsme se viděli naposled říkal, že teď bude řešit svoje byznysy a zkontaktuje mě za půl roku sám. On mě, ne já jeho!“
„Když je tak paranoidní, kam by podle tebe šel?“
„Nevím. Nejspíš jede v něčem sólo. A určitě v tom s ním pojede i ta čubka, ta Jill. Jednou mi o ní vyprávěl. Na posledním runu se docela sčuchli.“
Tohle všechno si už Loki dokázal domyslet. Lenny mu teď akorát jeho domněnky potvrdil svými domněnkami.
„To je hezký, ale tímhle mi moc nepomáháš. Dej mi jeden, jedinej, zasranej, důvod, proč bych tě teď neměl zabít.“
„Počkej! Pomůžu ti ho najít!“
Rychlé tasení, zamíření pomocí smartlinku, překvapení v Lennyho tváři a jeden výstřel.
„Špatná odpověď,“ pronesl sám pro sebe Loki, „takhle mi budeš užitečnější.“
Systematické vybíjení okruhu blízkých lidí a hrozba úderu z neznáma funguje vždycky mnohem lépe, než dvojitý agent. Navíc na hlídání dvojitého agenta teď Loki neměl prostředky. Tohle byl brutálnější postup, za hranou, ale mnohem účinnější. Loki si sedl ke stolu, zapálil si a pomalu vymýšlel, kde Lennyho vystaví. Pro tu příležitost si připravil i kartonovou krabici a fix na napsání vzkazu.
Ráno, když přišli dělníci do Everettských doků, naskytl se jim pohled na mrtvolu pohupující se ve větru na nákladovém jeřábu, svírající v rukách ceduli s nápisem JOHNNY – POISON BODY.

Regisek

Enefa

Trollí test: Laptop vs. kladivo

Vědci z všemi oblíbené Neviděné univerzity („neviděná“ = žádné granty nebyly spatřeny; univerzita zhyne bídou a její vždy a všemi milovaní profesoři nebudou mít ani na slanou vodu) se rozhodli, že jen a pouze pro vás vyřeší další případ, který trápí valnou většinu obyvatel této planety, dokonce i hladovějící děti v subsaharské Africe – a sice, jestli i moderní trollové dávají přednost kladivu před laptopem? Tato otázka je natolik zásadní pro budoucnost našeho dalšího výzkumu, že veškeré kapacity Neviděné univerzity byly nasazeny právě na zodpovězení této palčivé otázky.

Aby bylo docíleno skutečně nezaujatého vědeckého zkoumání, byla sestavena testovací skupina trollů a vedle ní i referenční skupina ostatních ras. Preference byly zkoumány velmi koplexně a je samozřejmě jasné, že správné vědecké zkoumání nemohlo vypadat tak, že si všichni zúčastnění zodpověděli jednu jednoduchou otázku a šli domů. (Z toho by se Aristoteles obracel v hrobě takovým způsobem, že by v Řecku vyvrtal nové metro, přičemž ani naši přední ekonomičtí teoretikové si nejsou jisti, jestli je nové metro skutečnou spásou pro řeckou ekonomiku). Ale to už je jiná pohádka…

Nyní se vraťme zpět k samotnému testování. S představováním referenční skupiny vás zatěžovat nebudeme, nicméně představíme vám (samozřejmě náhodně) vybrané jedince z řad trollů, kteří laskavě svolili ke zpracování svých osobních údajů a jiných dat citlivé povahy. (Tajná zpráva pro nadnárodní koncerny zabývající se výrobou kladiv: Pokud chcete vědět, komu můžete prodat vaše výrobky, za malý poplatek vám pošleme adresy, telefonní kontakty, jména matek, babiček, strýčků, tetiček, manželek a dětí. Víme, kam jejich děti chodí do školy a známe způsoby, jak jim co nejšetrněji vnutit reklamní leták tak, aby ho nezahodili, ale dokonce přečetli. To a vše i mnohé další právě teď v akční nabídce!)

Testování probíhalo odděleně. Každý jednotlivec byl konfrontován se základním scénářem, přičemž po úvodní odpovědi přišly na řadu doplňující otázky, které byly formulovány in situ.

Prvním testovacím subjektem byl troll Gronibard Grind. Náš starý známý stále pracuje v nejmenované autodílně, kde vykonává těžké práce, například supluje jeřáb, stáčí tachometry a řeší problémy se zákazníky cestou fyzického (ne)násilí. Po práci rád popíjí v hospodě, kde je za jeden den schopen propít výplatu za tři měsíce, a proto si přivydělává v oné hospodě coby vyhazovač. Poslouchá bludnou hudbu, která je již deset let mrtvá, fandí polozapomenutým fotbalovým týmům, a tak nějak celkově působí zaostale. Pan Gronibard Grind používá zcela správně kladivo na zatloukání hřebíků. Dále však opravuje rozbité internetové připojení tak, že mlátí kladivem sousedům do toho jejich. Z umění obdivuje moderní dynamickou skulpturu Kladivo v laptopu. Pan Gronibard se navíc přiznal, že je ve speciálním týmu mladých Sokolů, kteří cvičí s kladivy. Na otázku, který je jeho oblíbený cvik s kladivem, odpověděl, že hammerfall.

Druhým testovacím subjektem byl troll Rumun. Tento troll také poslouchá zaostalou muziku, kde krutopřísný týpek blije do mikrofonu neinterpretovatelné texty a říká tomu umění (that´s how I feel, yeah) a pracuje v dopravní společnosti. Po pár pivech mluví zapomenutými jazyky, avšak ani latinu ani řečtinu mezi nimi nenajdete. Na trolla je poměrně malý, ale dokáže skákat do neuvěřitelné výšky. Rumun odpovídal na jakoukoliv otázku odpovědí kladivo. Ani jsme

ji z něj nemuseli páčit. Testovacím odborníkům přišly jeho odpovědi naprosto bezproblémové, zvláště poté, co odborníky seznámil s kladivovou metodou. Rumun doslova vyznává kult kladiva a myslí si, že špinavá nukleární puma je tvořena samými kladivy. Písně Eternal hammer a Hamr jsou Rumunovy zamilované. Když jeden z výzkumníků (budiž mu země lehká) Rumuna opravil, že dnes se již neříká hamr, ale kruhoběžný padací buchar, byl zatlučen do země. I s hamrem.

Třetí testovací subjekt nese hrdé jméno Kreml. Pochází z daleké Sibiře (i když geografové namítají, že Sibiř je ještě dál, ale my všichni vzdělaní jedinci přeci dobře víme, že Sibiř začíná za Paříží), kam se podle svých slov nechce vrátit ještě hodně dlouho, nejlépe nikdy. Po práci rád zajde „na jedno“, které se obvykle protáhne na deset. S oblibou předstírá úplnou tupost, ale záchvěvy jasných chvil dokazují, že se jedná pouze o trollí pózu.
Kreml jako první z trollů předvedl, že oplývá inteligencí, a to tehdy, když se sám a bez nápovědy podepsal. Později se zjistilo, že azbukou. Kreml příjemně překvapil, neboť dokonce tušil, co to laptop znamená, ovšem kategoricky dal najevo, že pokud nedáme na výběr z možností americký laptop versus ruský AK-47, odmítá se bavit s námi přímo, ale pouze přes své AKčko. Po přijetí nových vstupních hodnot, měl ale Kreml na všechny otázky prakticky pouze dvě odpovědi. První byla charošaja těchnika, druhá super těchnika. Oběmi odpověďmi bylo myšleno AK-47. Je vidět, že východní trollové jsou pokročilí. Jen je škoda, že je tam tolik trollů.

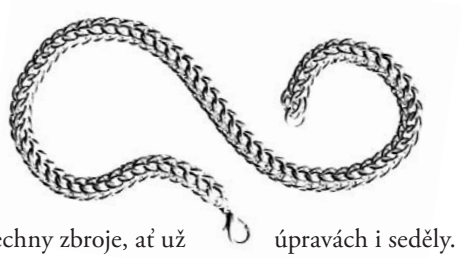
Čtvrtým testovacím subjektem byla trollka – žena, s uměleckým jménem Angela. Tato trollka má překvapivě průrazný hlas, avšak místo toho, aby s ním budovala kariéru u dopravní policie, zkouší štěstí v uměleckých kruzích. Jestli se jí zadaří nevíme, každopádně i přes její poněkud vyšší věk ji prakticky nikdo nezná…
Trollí žena Angela preferuje kladivo také prakticky všude, dokonce i na pódiu, místo mikrofonu. Vzhledem k tomu, že se přiznala, že mikrofonem dříve mnohem víc mlátila lidi, než že by ho používala k čemukoliv jinému, není divu, že ho vyměnila za bytelnější, údernější a účelnější nástroj. Našim výzkumníkům poté předvedla své pěvecké umění, a když k němu přidala i vrh kladivem, bylo odbornou komisí oficiálně uznáno, že zpěv může nabývat netradičních podob.

Pátým testovacím subjektem, který se do tohoto souboru dostal jakousi podivnou shodou okolností, nebyla trollka, ale elfí šamanka, která si říká Myška. Toto věčně bezstarostné děvče se do přísně střežené testovací místnosti dostalo „ani nevědělo jak“, ale vzhledem k tomu, že se Myška ocitla v testovací skupině, rozhodli jsme se, že podstoupí test také.
Její výsledky jsme však nemohli ani omylem použít. Naše zcela přesné, léty prověřené, evaluované a standardizované testy ukázaly, že Myška je patologická lhářka s poruchou osobnosti. Podle všeho by mělo jít o Hraniční poruchu druhého typu, ale kvůli zvýšeným extrémům křivek je celé hodnocení neprůkazné.
Každopádně, co se Myšky týče, její preferencí by byl laptop, ale jen proto, aby mohla v jeho nablýskaném povrchu vidět, jestli jí to dokonale sluší…

Z celého testovaní tedy vyplynulo toto: Trollové stále preferují kladivo před laptopem, a to dokonce i v situacích pro kladivo zcela nevhodných. Je patrné, že tenká vrstva oficiální uznané civilizace stále ještě nezapustila kořeny ve všech sférách, a to i přes značné úsilí ministerstva školství, Evropské Unie a Národních gard.
Zbývá jenom dodat, že referenční skupina nejevila žádný signifikantní trend. Obecné mínění je takové, že netrollí rasy by se zachovaly vždy podle určité situace, bez žádné konkrétní preference jedné či druhé položky.
Závěrem lze jen dodat, že se již připravuje srovnání mezí trolly a lamami, neboť lamy jsou již delší dobu považovány za přímé předchůdce trollů. Je totiž možné, že lama může být larvální stadium trolla.

Enefa

Kroužky

Napadlo mě obohatit DAily Mirror i o nějaké své poznatky, ale nenašla se žádná adekvátní sekce, která by se střetla s mými zájmy. Rozhodl jsem se Tedy připravit takový jednoduchý, monotematický rozhovor, který by mohl inspirovat zdejší nadšence do LARPů. Pozval jsem si k tomuto účelu jednoho kamaráda, který se dělší dobu zabývá kroužky a mohl by předat nějaké své know-how.

Prozatím tě, Tomáši, požádám, aby ses v krátkosti představil, kdo jsi a co děláš?
Zdravím všechny DAčáky, staré, známé i nové, neznámé.
Jmenuji se Tomáš, na DA jsem se zaregistroval před více než šesti lety pod nickem TomDice. Časově tedy patřím k těm „starým" ale je pravdou, že poslední dobou sem zavítám spíše sporadicky. V současné době študákuju na VŠE a do toho pracuju v callcentru jako backline (ne, nejsem ten, co volá a otravuje ;-))

Díky. Teď stručně – co jsou kroužky, čím se to vlastně zabýváš?
Ne, nejsou to zájmová sdružení, lidově zvaných kroužky. Jsou to kroužky z drátu, které se dají použít k nejrůznějším účelům. Většina lidí si ani neuvědomuje, k čemu všemu se to dá vlastně použít.

Já tedy předběhnu a prozradím to, co si představí každý asi jako první. To bude takzvaná „kroužkovka" a s tím související věci – takže ještě kukla a snad rukavice. Než se ale pustíme do nějakých podrobností, jak ses k tomu vůbec dostal? Proč kroužky a ne třeba řezbářství?
Pracoval jsem na Prašné bráně jako stráž. To bylo v roce 2009. Jeden z kolegů si tam vytvářel kroužkovou zbroj, což mě samozřejmě zajímalo. Naučil mě, jak si naštípat kroužky ze stočené pružinky a základní plet, kterým jsou tvořeny vlastně úplně všechny zbroje, ať už klasické brně, rukavice a s drobnou úpravou i kukly.
První výsledky byly ale tristní. Po pěti hodinách práce jsem měl část cca 7x12cm, která se navíc rozpadala.
Ale tak jako všechno, praxí jsem se začal zlepšovat a dnes se moje výtvory nejen nerozpadají, ale se nezachytávají za oblečení, kůži ani chlupy.
Poté, co jsem vytvořil dvě kroužkové zbroje, dvoje kukly a jedny rukavice (začínám vždy s drátem, kroužky si také vyrábím sám), jsem se začal zajímat, co dalšího by se dalo vyrobit.

Takže jsi se nezastavil tím, že by sis „upletl" co bylo třeba a dál se o to nezajímal?
Nene. Začal jsem různě pátrat a objevil spoustu dalších různých pletů. Většinou jsou použitelné jako řetízky na ruku, na krk i třeba k peněžence či jako opasek, náhrdelníky a náušnice.
Dále mě napadlo, zda by nešel vyrobit i nějaký jiný kus „oblečení" Když máme na hlavě kuklu, na těle zbroj, na nohách kalhoty či suknici, proč by se nedal vyrobit i nějaký intimnější kousek oblečení?
Jelikož si kroužky vyrábím sám a měl jsem je i na holé kůži, vím, že netahají, netrhají, tak jsem se rozhodl pustit se do kroužkové podprsenky. Ano, podprsenky, čtete správně.
Největším problémem bylo vypořádat se s košíčky. Ještě že mám ochotné kamarádky, které zapůjčily látkovou verzi a podle ní jsem podprsenku vyrobil. Stejná kamarádka mi v nich i zapózovala a na dva exempláře se můžete podívat. Zkoušela je i na holém těle a na žádné tahání ani jiné nepříjemnosti si nestěžovala. Když už jsem byl v tvůrčím zápalu, nezůstal jsem u jedné, ale vyrobil jsem rovnou 4 různé typy. Ve chvíli, kdy už máte vyrobené podprsenky, nedá vám to a začnete přemýšlet nad tím, zda by se nedaly vyrobit i kroužkové kalhotky. Jestli tipujete, že daly, máte pravdu, povedlo se mi je vyrobit a po několika úpravách i seděly. Ve své podstatě je pletení kroužků omezené nejvíce představivostí.

Myslíš, že už se nemáš kam dál posouvat a že by bylo dobré zkusit i něco jiného?
Zatím ne. Ještě stále pracuji na naučení se a zvládnutí dalších „pletů" a snažím se vymyslet i nějaké vlastní.

Já ti děkuji. Je ještě něco, co bys čtenářům rád nějakým způsobem sdělil?
Snad jen to, že kdyby byl zájem, mohu je odkázat na stránky na facebooku, kde jsou ukázky mých prací, od konkrétních pletů až po hotové výrobky. Když bude zájem, mohu poreferovat o úskalích a radostech, která tento koníček přináší a samozřejmě rady a případná pomoc je také možná.
Já děkuji za pozornost a třeba zase někdy, na sečtenou.

Ukázky prací na:
https://www.facebook.com/pages/Extravagantn%C3%AD-ko%C5%BEen%C3%A9-a-kovov%C3%A9-dopl%C5%88ky/113244478722377

Gamecon 2012

O víkendu 19. – 22. 7. 2012 se v Mohelnici uskutečnil již 18. ročník herního setkání GameCon. Pro všechny fanoušky nepočítačových her z České republiky a Slovenska to byla příležitost setkat se s ostatními hráči, zahrát si nové hry, vyměnit si zkušenosti a pobavit se. Již tradičně se termín GameConu kryl s Megasrazem, a tak byla účast duší z DarkAge jen minimální, nicméně ani to GameConu na kvalitě mnoho neubralo.

Každý si v progamu našel své: od rána do noci byla otevřená herna, která nabízela nepřeberné množství často ještě nevydaných deskovek – od klasik jako Carcassone či Osadníci z Katanu, přes krátké hry typu Duch, až po epické hry – např. War of the Ring. Dále probíhalo testování dosud nevydaných her, za zmínku stojí již prakticky hotové steampunkové Steamferno, které se objeví na pultech obchodů již v příštím roce.

Dále GameCon nabídl tradiční Mistrovství světa v Dračím doupěti a k tomu navíc přes tři desítky různých Open Gamingů. Objevily se systémy klasické (DrD 1.6, WoD), ale především nové (DnD 4e), či méně rozšířené (FATE, GURPS, Příběhy Impéria, Střepy snů) i téměř neznámé (The Last Human, Časy se mění nebo Wandering Monster High School).
Nemohu zapomenout ani na různé miniLARPy, od „povídacích“, odehrávajících se v jedné místnosti, přes po noční tříhodinové pobíhání po Mohelnici ,či klasičtější získávání vlajky. Vítězové každé hry či turnaje obdrželi hodnotnou cenu v podobě některé ze stolních her. Novinkou byl letos pohybový workshop točení s poi.

Příznivci akčních střílečekse mohli seberealizovat ve skutečné bitvě, kterou poskytla Laser Tag Arena. Ani méně bojovně naladění účastníci však nepřišli zkrátka – jako doplňující program byla připravena řada přednášek o RPG. Minimalisté si mohli nabarvit vlastní Warhammerovou figurku a pak se podívat na bitvu v podání profesionálů.

Ve zkratce… programu bylo prostě moc. :D A kdo se potřeboval odreagovat, mohl využít sobotní párty, či posezení v čajovně. GameCon se vyvedl a mohu všem jen doporučit návštěvu příštího ročníku GameConu!

GameCon

19. - 22. 7. 2012 - Mohelnice

Kam v srpnu, aneb Historie naživo

Srpen – druhá polovina léta. Prázdniny, dovolené nebo alespoň víkendy strávené kdesi mimo domov. A pro takovou příležitost jsem našel a vybral pár akcí, které se budou konat v historickém duchu.

Určitě už každý navštívil či dokonce zažil všelijaké trhy a jarmarky, řemeslné dílny, krčmy, bitvy a ukázky, šermířské souboje, divadelní představení apod. a to v kabátu historickém, pseudohistorickém či zcela fantazijním. Každému se líbí něco jiného, každý hledá něco jiného a někteří už dokonce nad akcemi podobného tipu zlomili hůl. Nemají jim co nabídnout, ukázat, co by ještě neviděli, či bylo dostatečně věrné, anebo je příliš vyfabulované, s historií má pramálo společného a s největší pravděpodobností se nedozvíte nic nového. Zkrátka nemá pro ně již to pravé „kouzlo".

Sám jsem podobné akce navštěvoval poměrně často a přiznávám, že jsou fajn – na odreagování, pro zábavu, pro dozvědění se zajímavostí povětšinou odposlouchaných z cizích rozhovorů zcela mimo oficiální program akce, pro následné oslňování svého okolí tím, jak moc toho vím… No, zkrátka pro zpříjemnění prázdnin/dovolené/výletu a oživení návštěv všemožných zřícenin, hradišť, hradů, zámků apod., kterých je naštěstí v naší zemi dost a dost. Jenže teď už jsem poměrně dlouho nikde nebyl, dovolená mě teprve čeká a tak jsem si řekl, že se po něčem podívám, a když už si pár tipů vyberu, proč se o ně s vámi nepodělit.

Tu jsou tedy 4 akce, které proběhnout v srpnu a které mě něčím zaujaly. Třeba zaujmou i vás, a pokud se na některé z nich objevíte, třeba si v příštím DM budeme moci přečíst vaší reportáž.

Dost už bylo úvodu a mých slov, následující řádky a odstavce jsou přejaté z webových stránek jednotlivých akcí.

Bitva Budyně

termín: 11. 8. 2012
místo: hrad Budyně nad Ohří
doba: Burgundské války (konec 15. stol.)
web: http://bitva-budyne.cz/

Burgundské války – na cestě k Héricourtu

Píše se rok 1474 a nepřátelství mezi burgundským vévodou Karlem Smělým a švýcarským Spříseženstvem je takřka hmatatelné. Otevřená válka je doslova za dveřmi. Když se v Breisachu v dubnu 1474 vzbouřily Karlovy německé oddíly proti jeho pikardským jednotkám, zajali němečtí žoldnéři s pomocí místních měšťanů neoblíbeného burgundského místodržícího Petra von Hagenbach a krátce na to jej popravili.

Takový čin si žádal odvetu, a proto vévoda Karel svolil k trestnému tažení do jižního Alsaska, do Sundgau a oblasti Jura blízko kantonu Bern. Toho se ujal Štěpán von Hagenbach, mladší bratr popraveného místodržícího, a v čele několika tisíc žoldnéřů začal celé území pustošit. Spříseženci museli jednat a tak vyslali do pole narychlo zformovaný houfec spojených kantonů pod bernským rychtářem Petermannem von Waberen, aby nepřítele zastavil nebo alespoň zdržel, než přitáhnou hlavní síly. Tažení pak vyústilo v obležení a dobytí města Héricourt.

Švýcarům nešlo jen o vypálené vsi a městečka – nepřítel se nesměl zmocnit hradů či tvrzí, které by mu mohly v budoucnu posloužit. Právě u jednoho takového hradu se odehrává náš příběh. Každý hrad totiž mohl poskytnout bezpečí a stát se základnou pro další výpady Burgunďanů, a proto stál za námahu a dobývání, silou nebo lstí …

***

Druhý ročník celodenní akce s mezinárodní účastí, kde se návštěvník setká se švýcarskými žoldnéři, burgundskými vojáky i statečnými obránci hradu. Jednotlivé drobné šarvátky mezi vojsky pak vyvrcholí dramatickým dobýváním hradeb vodního hradu Budyně nad Ohří v 15.00. Na programu bude rovněž komentovaná prohlídka švýcarského tábora, ukázky zbraní i zbrojí, výcvik vojenské jednotky, ukázka táborového života včetně rekonstrukce polní kuchyně a středověkého stolování. Nebude chybět dobová hudba, tanec, tržiště a občerstvení. (http://www.castles.cz/actions.php?pg=4&ca=2934)

Veligrad 2012

„Byly to roky plné blahobytu a těch, kteří nám ho záviděli, a proto se opět strhl boj o hradiště...“

termín: 10. – 12. 8. 2012
místo: Archeoskanzen Modrá u Velehradu
doba: Velkomoravská říše
web: http://velkomoravane.cz/veligrad

Ve dnech 11. – 12. 8. 2012 o. s. Velkomoravané pořádá ve spolupráci s Archeoskanzenem Modrá sedmý ročník historického festivalu spojeného s velkomoravskou bitvou Veligrad 2012. Během soboty a neděle se mohou návštěvníci vrátit do doby Velké Moravy, na vlastní kůži si vyzkoušet dobová řemesla a život. V průběhu obou dnů je připraven bohatý doprovodný program s ukázkami řemesel, lukostřeleckého turnaje, spoustou soutěží pro děti i dospělé a mnoho dalších. Vrcholem sobotního i nedělního programu bude rekonstrukce bitvy.

Rogar 2012 „Kletba“

termín: 18. – 19. 8. 2012
místo: Brdečný u Neveklova
doba: 9. stol.
web: http://www.os-midgard.info/rogar_2012.php

Mé jméno je Rogar, život se mi již chýlí ke konci a stejně jako stromům na podzim opadá listí, tak i mně na hlavě už mnoho vlasů nezbývá. Nebylo tomu tak ale vždy – býval jsem mladý, odvážný, chtivý bohatství, moci a poznání. Snad smělý sen, snad. Ale bohové mne vyslyšeli a v běhu života se sen stal skutečností. Narodil jsem se ve Švédsku, otec byl vážený válečník. Začal mne učit ovládat meč již v útlém věku a tak když mi bylo třináct let, dovolil mi jet s ním na první výpravu.
Je deváté století křesťanského letopočtu – čas obchodu, čas výprav, čas válek a čas smrti.

***

Midgard – sdružení pro oživení historie si Vás dovoluje pozvat na vikinsko-slovanskou bitvu Rogar - Kletba.
Budete mít možnost zhlédnout rekonstrukce pohanského obřadiště a vikinského pohřebiště, ozkoušet si zbraně i zbroje válečníků a dozvědět se mnoho zajímavých informací o Vikinzích i Slovanech z informačních tabulí a samozřejmě i od účinkujících, kteří rádi zodpoví Vaše dotazy.
Tradičně jsou pro Vás připraveny komentované prohlídky tábora (s průvodcem) a budete si moci vyzkoušet několik vikinských her.

Curia Vitkov – turnaj 13. stol.

termín: 25. 8. 2012
místo: Horní Vítkov (Chrastava u Liberce)
doba: 13. století
web: http://turnaj.curiavitkov.cz/

Je po sklizni, žádné válečné tažení v dohledu, je čas odpočívat.
Pán na Vítkově se rozhodl dodat svému jménu trochu lesku a oslavit dobrou úrodu tak, že sezve své sousedy na hostinu a při této příležitosti se pobaví přátelským kláním. Jistě, že nemůže konkurovat velkolepým turnajům na dvoře krále Václava, ale i tak je to pro mnohé z pánů i jejich družiníků příležitost se procvičit, předvést svou odvahu, umění a ověnčit se pomíjivou slávou zdatných bijců…

***

Téměř celou sobotu budete moci na dvorci Curia Vitkov přihlížet obtížným kláním urozených i neurozených bojovníků, v nejrůznějších disciplínách.

pěší klání urozených rytířů
zápolení panošů z jejich družin
žertovné utkání dam

To co u nás uvidíte, nebude nacvičené a připravené scénické vystoupení. Budete svědky skutečného zápasu dobře chráněných a vybavených bojovníků. O vítězství rozhodne pouze síla jejich paží, výdrž, nasazení a vůle po vítězství. Zvolte si svého šampiona a podporujte jej, dokud neodpadne nebo nezvítězí!

Cesta na sraz do Sobkovic

aneb DA road movie volume: 1 – First shit

Předmluva:

Jelikož jsem se na Dark Age (dále jen DA:-) dohodl s Corwinem, Donem Simonem, Sheinkou a Winitarem na společné cestě na sraz do Sobkovic, začal jsem s přípravami mého zánovního (již 21 let starého) Mercedesu-Benz 190D na šest set kilometrů dlouhou cestu (dohromady) .
Vcelku se mi příprava vozu podařila a tak vám mohu podat svědectví o cestě na trase Lhota – Teplice – Praha – Hradec Králové – Sobkovice z pohledu vypravěče.
Pro lepší přehled v následujících (někdy až krutých) událostech udávám vždy čas, kdy se staly. Prosím o shovívavost k časovým odchylkám (hlavně u protagonistů). Doufám, že jsem se alespoň částečně trefil. Doufám, že jste si tuto předmluvu přečetli a jste připraveni na velkolepou jízdu.

Pátek 21. 7. 2006

14.00 – WendiS odváží poslední sousedku s nákupem do Lhoty a vydává se směr Teplice. Po rozbitých a klikatých silničkách Českého středohoří se řítí závratnou rychlostí, aby se do Teplic (vzdálených třicet kilometrů) dostal maximálně v 14.30.

14.29 – WendiS doráží na Benešovo náměstí v Teplicích. Zaparkuje na placeném parkovišti před policejním vozem. Parkovné neplatí. Místo toho zamyká vůz a opírá se o něj. Zapaluje si cigaretu značky Start a vyhlíží podezřelou osobu s batohem, která slyší na jméno Corwin.

14.35 – Po dvou telefonních hovorech se konečně setkává s Corwinem. Nakládá jeho batoh a nasedají do vozu. Parkovné stále nezaplatil. Startuje vozidlo značky Mercedes-Benz a vyráží směr „Benzínka VONO, vole."

14.45 – Doráží na čerpací stanici ONO v Nákladní ulici v Teplicích. Po složení se „Na béňo, vole," načerpá WendiS cca třicet šest litrů nafty za tisíc korun. Odchází zaplatit a u kasy kupuje dálniční známku typu M za tři sta korun.
Po odjetí od stojanu se WendiS pokouší nalepit dálniční známku typu M. Nedaří se. WendiSovi ujela ruka a známka je nyní v poloze kosočtverce.

14.55 – WendiS žádá Corwina o odlepení známky a úpravu polohy. Corwin se slovy „Jasan, vole," bere za okraj dálniční známky a otrhává ji od skla.

14.56 – „Bacha, vole!!!" stihne ještě zakřičet WendiS na celou čerpací stanici v momentě, kdy se z dálniční známky zpola odtržené od skla odtrhává její střed.
„Ty vole, tak to je v prdeli," konstatuje WendiS a vylézá z vozu.

Enefa

„Co blbneš, to pude normálně nalepit," přesvědčuje ho Corwin, ale už je pozdě. WendiS se vrací ke kase a zakupuje další dálniční známku typu M za tři sta korun. Prodavač dostává záchvat smíchu.
„Mám u tebe pivo," řekne Corwinovi, když se mu podaří novou známku přilepit do pravého dolního rohu čelního skla téměř rovně a startuje vůz.

15.00 – WendiS s Corwinem vyráží hrdě (s lokty vystrčenými z oken Mercedesu) do Prahy přes Lovosice.

15.30 – „To je hic, co?" říká WendiS Corwinovi v rychlosti sto kilometrů za hodinu.

15.35 – Obloha se zatahuje. „Hele, už to vypadá, že bude líp," oznamuje Corwin WendiSovi v rychlosti devadesát pět kilometrů za hodinu.

15.40 – Do vozidla začínají bubnovat první kapky vody. V dálce jsou vidět blesky. WendiSův Mercedes předjíždí černý Chevrolet Corvette. „To je ale šunt, co?" tvrdí s opovržením WendiS na adresu Corvetty.

15.47 – Dálnici zalil déšť s kroupami. Rychlost všech ostatních vozidel snížena na padesátku. Pouze WendiSův třináctiset kilový Mercedes na zimních pneumatikách hrdě pokračuje rychlostí pětasedmdesát kilometrů v hodině.

15.48 – WendiS předjíždí řidiče Chevroleta Corvette. „Já ti říkal, že to sou šunky, vole," praví hrdě ve chvíli, kdy míjí stojící Corvetu, u které řidič zatahuje střechu.

15.49 – WendiS zpomaluje na čtyřicítku, uspokojen výkonem svého vozu. „Jo a bacha. Támhle zatejká a támhle taky," ukazuje znalecky na přední sloupky.

16.00 – Sjíždí do Prahy za neustálého deště. „Tak kde je to Tesco?" ptá se WendiS Corwina, když dojíždí k Ďáblicím v Praze.

16.01 – „Jestli tam ve čtvrt nebudem, tak budou asi dost naštvaný," praví WendiS a zastavuje u podivného individua pokročilého věku.
„Prosím vás, jak se dostaneme k Tescu v Letňanech?"
„Jooooo, to musíte támhle. Přejedete dálnici a první doprava."
„Snad podjedeme, ne?"
„Co?"
„No tu dálnici."
„Jakou?"
„No jak jste říkal. Přejedu dálnici a první doprava."
„Co to meleš. Musíš ještě před dálnicí doleva."
„K Tescu v Letňanech?"
„No jasně."

16.05 – Po obdržení informací od zcela jiného pána se WendiS s Corwinem vydávají na dálnici a sjíždí o odbočku dál.

16.11 – „A teď kam?" ptá se WendiS, když projíždí již pátou křižovatku.
„Nevim," odpovídá Corwin.

16.20 – Možná shodou náhod, nebo jak, se ti dva dostávají k Tescu. Zahlédnou trafiku a odbočí k ní.
„Dobrý den. Jak se prosím vás dostaneme do Veselovské ulice?"
„Do VESELSKÉ?"
„Jo."
„No to musíte tady jako k Tescu a druhou doprava."
„Díky."
Vyjíždí po trase, kterou jim poradila trafikantka.

16.25 –Doráží do neznámé ulice a ptají se neznámých chodců.
„Dobrý den. Jak se prosím vás dostaneme do Veselské ulice, nebo Malkovského?"
„Tak Malovskýho, nebo Veselská?"
„Nejsou takhle náhodou vedle sebe?"
„No."
„Já se potřebuju dostat na roh těchto ulic."
„Jo ahaaaaaaaaaaaaaa," rozzáří se chlápek. „Tak to je tamhle u těch paneláků."
„A dostanu se tam tudy?"
„Jasně."
„ Dík," říká WendiS a vyráží po pěti set metrovém parkovišti směrem ke třem barevným panelákům.
Na konci parkoviště zjistí, že se do ulice Malkovského ani Veselské tudy nedostanou.

16.40 – Po třech cigaretách značky Start se WendiS vydává k řidiči bílé Škody Felicia Kombi.
„Dobrej."
„Dobrý den."
„Můžete mi poradit, jak se dostanu na roh Malkovskýho a Veselský?"
„Joooo, to musíte na hlavní k Tescu, odkud jste sem přijeli. Odtud vyjedete doprava, tam přijedete k té hlavní. Na ní najedete jako k Tescu, to znamená doprava. Tam najedete na kruhový objezd a na něm hned doprava a jste tam."
„Díky moc," praví WendiS a opět startuje vůz.
Mercedes-Benz se rozjíždí v těsném závěsu za Felicií. Na kruhovém objezdu je Felície opouští.

16.45 – WendiS při průjezdu kolem autobusové zastávky periferním viděním zahlédne, jak podezřelá, štíhlá postava s dioptrickými brýlemi šíleně mává rukama.
„To sou voni. Votočíme to a vrátíme se," praví Corwinovi.

16.45.30 – Při otáčení se Corwinovi rozzvoní mobilní telefon.
„Jo. Já vim. Už se točíme," zavěsí.
„To byl Don, že sme je přejeli."

16.47 – Mercedes zastavuje na protější autobusové zastávce a WendiS s Corwinem vystupují z vozu. Všichni se pozdraví, seznámí a nakládají batohy do kufru vozidla Mercedes-Benz 190D. Když vjíždí vozidlo do zatáčky, dostane smyk a v tu chvíli se posouvá zadek vozidla o metr doprava.

16.50 – V autě vypuká bouřlivá diskuse o cestě na Hradec Králové. Vozidlo značky Mercedes-Benz se dostává do kolony.
DonSimon uklidňuje WendiSe:
„V tadytom pruhu se drž. Tady se to potom rozjede, neboj."
„Jasně a proto mě všichni vlevo předjížděj."
„Neboj, tamhle se sjížděj dva pruhy. Proto teď stojíme, až se za to dostaneme, tak to pojede, uvidíš."

Enefa

17.00 – Vozidlo se dostává za údajně „kritické“ místo. Vozidla v levém jízdním pruhu jsou stále rychlejší.

17.05 – Z kapoty Mercedesu-Benz se začíná lehce valit bílý kouř.
„Vaříme, chce někdo kafe?“ zeptá se WendiS ostatních a sjíždí do odstavného pruhu.
Následuje dialog mezi DonSimonem a WendiSem před otevřenou kapotou vozu.
„Máš tu vodu?“
„Právě, že ne,“ praví WendiS a zapaluje si.
„Tadyhle kousek je zastávka metra a tam nějakou vodu nabereme.“
„OK, máme nějakou flašku?“
„Něco se najde.“

17.07 – Po nalezení dvoulitrové plastové lahve do tří čtvrtin naplněné multivitaminem se WendiS s Donem vydávají ke stanici metra.
„Teď se nám lidi v dodávce smáli,“ dodává ještě Sheinka, která zůstává ve voze s Corwinem.
WendiS otevírá láhev a lehce si lokne litr multivitaminu.
„Chceš taky?“
„Jo,“ prohodí Don Simon a upíjí 3 dl multivitaminu.
„Budeš ještě potom chtít?“ ptá se WendiS.
„Ani ne.“
WendiS dopíjí necelý půllitr.

17.22 – Po domluvě s hajzlbábou neznámé národnosti (asi Rus s Maďarkou, jejíž matka byla Mongolka) a natočení vody ze soukromé místnosti hajzlbáby se vydávají zpět k vozu.

17.45 – WendiS s Don Simonem doráží k vozu. WendiS bere láhev a celý její obsah nalévá do nádobky chladiče.
„To je dobrý,“ praví, když vidí, že by to chtělo jít pro vodu ještě jednou.

17.50 – Po neumělé kontrole oleje WendiS startuje a vyráží hrdě do středu kolony. Na nohy si pouští vařicí vzduch, aby se alespoň trochu ochladil motor.

18.00 – Mercedes-Benz vyráží směrem Hradec Králové, za stálého větrání motorového prostoru přes WendiSovy nohy.

18.01 – Don Simon telefonuje (už podruhé) Winitarovi, aby mu oznámil, že plánovaný příjezd v 18.15 se odkládá asi o hodinu. Mercedes-Benz pokračuje po dálnici na Hradec Králové rychlostí cca pětaosmdesát kilometrů v hodině.

19.30 – Mercedes-Benz se dovalil do Hradce Králové (nekamenujte mě, ale rozepisovat tu objíždění nedokončené dálnice se mi nechce, nikde jsme nestavěli a během jízdy se ani nic zvláštního nestalo).

19.32 – Nalézají Winitara opřeného o autobusovou zastávku se čtyřmi vypitými pivy před sebou. Seznamují se a všichni (kromě WendiSe, kterému nikdo nechce dát napít) si otevírají piva.

19.59 – Po kontrole Mercedesu a další WendiSově cigaretě všichni usedají do vozu. WendiS telefonuje rodičům, že dorazil v pořádku, aby u nich nevzbudil podezření, že došlo ke komplikacím.

20.01 – WendiSův Mercedes-Benz 190D se dává do pohybu za doprovodu neznámých zvuků linoucích se zespoda vozu.
„To je v pohodě, to je vejfuk,“ konstatuje WendiS a jakmile dorazí ma rovnou silnici, kvílení mizí. „Za to může ta vzadu uprostřed,“ praví provokativně a začne se smát. „Jsi holt moc těžká,“ praví Sheince. Ta se pokouší oponovat, ale nepomáhá to.

20.02 – Mercedes dojíždí na křižovatku vedle bílého Formana.
„Rozdáme si to s nim?“ ptá se WendiS, i když ví, že překročil povolenou nosnost vozu o dvě stě kilogramů.
„Jasně,“ vyhrkne Sheinka.
WendiS sešlapuje plynový pedál do poloviny a vůz okamžitě zabírá.
Ve vedlejším voze parta mladých lidí pochopila, o co jde a okamžitě reagují stejně. WendiS kouká před sebe. Jeho tep se nyní vyšplhal na hodnotu sto sedmdesáti úderů za minutu. Začíná ho bolet na prsou a do hlavy se mu hrne krev. Téměř nepříčetný sešlapuje plyn až k podlaze a nechává vyniknout zvuku motoru. Za hlasitého smíchu ostatních ve voze čeká jen na oranžovou. Zbývají už jen okamžiky. Všichni se smějí, jen on už skoro nevnímá. Zařadí a čeká.
Oranžová – TEĎ.
Mercedes-Benz 190D a Forman 1.3 vyráží téměř současně, ale WendiS chytl start lépe a okamžitě má náskok o půl metru.
Třicet kilometrů v hodině – Za 2 – vůz se rozjíždí a všichni se lehce boří do sedadel.
Šedesát pět – Za 3 – vůz začíná získávat tah a WendiS získává náskok jedné délky vozu.

Sto – Za 4 – Jízdní pruhy se sjíždí a WendiS se po upozornění ostatními zařazuje před Formana. Náskok je nyní asi deset metrů.
Dnes jsme vyhráli. Kdyby TOHLE viděl někdo z Hollywoodu, tak z fleku natočí nový film „Rychle a zběsile 190".
Tep se mu už srovnal a přichází k rozumu.

20.08 – Po radách všech WendiS rezignuje a nechává se všemi navigovat. Po WendiSově pokusu odbočit se všichni rozkřičí, že jede špatně. Ohne to lehce do protisměru a okamžitě najede zpět na okruh.

20.10 – Když WendiS za stálého navigování už podruhé objíždí centrum Hradce Králové, uzná Winitar za vhodné, aby se zeptali na cestu.

20.15 – Po poradě s místní omladinou odbočuje WendiS tam, kam původně chtěl zajet.

20.25 – „Ty jsi ale klidnej řidič," konstatuje za jízdy Don Simon.
„Jo, to víš. Po tý bouračce na motorce sem se dost zklidnil," praví WendiS a pozoruje, že nálada ve voze je trochu klidnější.
„Tak to jo."

21.05 – Po útrpné cestě se WendiSův Mercedes ocitá v Sobkovicích, kde zastavuje poblíž Kolapsova domu. Všichni vykládají věci.

21.15 – WendiS parkuje Mercedes před garáží Kolapsových rodičů a vystupuje.

Epilog

Doufám, že to na vás nebylo moc dlouhý, ale byl to souhrn toho nejdůležitějšího za tento den.

Jakmile jsme dorazili, tak jsem si připravil bágl k plácku na spaní a šel si sednout k ostatním. Za ten den už jsem toho měl vážně dost a tak jsem si sedl dál od ostatních, aby si ta moje palice konečně zvykla na klid.
Nakonec jsem se k ostatním připojil.
Cesta od natankování do Sobkovic trvala přes šest hodin. Spotřebu a výdaje vám napíšu jindy.
Jakmile budu mít čas a vzpomenu si (snad co nejdřív), tak napíši o zpáteční cestě. A věřte mi: To se teprve máte na co těšit.
Sice to asi nepřekoná závody v Hradci, ale Winitarovy výmluvy jsou občas pěkné. *555* :-D

Tímto chci ještě poděkovat Kolapsovi a jeho rodině. Bylo to parádní.
Za některé dialogy zde se chci omluvit všem.
Corwinovi, se kterým jsme se bavili celou cestu z Teplic do Prahy.
Donu Simonovi, se kterým jsem si pěkně pokecal, když jsme šli s tou vodou do chladiče.
Sheince, která tam vlastně taky dost mluvila, ale přímo jsem ji nevnímal. Promiň, Shei, ale musela bys mluvit přímo na mě. Já se jinak soustředím na jízdu.
Winitarovi, kterej tam s Donem kecal taky dost dlouho. Počkej si na cestu zpět. Jo a sry, že jsi vždycky na konci seznamu, ale já to beru podle abecedy.

Všechno si holt nepamatuju. Taky jste asi viděli na mapě, kudy jsem jel, takže se nedivte, že mi občas něco uteklo.

Enefa